

РЕШЕНИЕ

№ 3789

гр. София, 05.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3800** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Б. К. от Р., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 343/12.03.2013 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците /Д./ при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички релевантни факти и обстоятелства, касаещи личната бежанска история на жалбоподателя. Поддържа се, че по делото липсва актуална информация за ситуацията в Р., което е от съществено значение за формиране волята на административния орган.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.К. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище, че жалбата е неоснователна и предлага да бъде оставена без уважение.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба, рег. № ЛМ-8560 от 24.10.2012 г. до Дирекция „Миграция”, чужденецът Б. К. е поискал закрила в Република Б.. Молбата е изпратена на основание чл.58, ал.4 ЗУБ в

Д.. Желанието на жалбоподателя за предоставяне на статут е заявено лично пред длъжностни лица на агенцията с молба, вх.№ 1158/30.10.2012 г. на РПЦ-С.. В съставения на същата дата регистрационен лист е отразено, че той е [дата на раждане] ,гражданин на Р., с постоянен адрес в Н., християнин, владее английски език, неженен, с основно образование, по професия продавач на дрехи.

В интервюто за установяване самоличността, националността и маршрута на пътуването от 31.10.2012 г. жалбоподателят заявява, че е напуснал Р., когато е бил много малък. Взела го сестрата на майка му, която живее в Н.. Там живял до 2012 г., след което заминал за Б., после Р., с камион през пустинята и с кораб до Турция. С автобус е бил откаран до границата с Б., която преминал пеша, след което е бил заловен от полицията. Твърди, че никога не е притежавал документ за самоличност, тъй като в Н. не се изисква такъв.

С Решение № 3397/09.11.2012 г.на оправомощен орган при Д., връчено на жалбоподателя на 22.11.2012 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на Б. К..

В проведеното на 30.11.2012 г. интервю жалбоподателят заявява, че след смъртта на съпруга на леля му е прекъснал образованието си и е започнал работа на пазара. Впоследствие положението в Н. се влошило, собственичката на магазина, където работел, затворила магазина и той останал без работа. Не твърди, че е заплашван в Н.. Заявява, че това, което тормози най-много хората в Н. е свързано с опозицията на официалната власт.

В интервюто от 15.12.2012 г. жалбоподателят заявява, че е напуснал Н. защото мащехата /сестрата на майка му/ се разболяла, а след това бизнесът на работодателката му западнал и той останал без доходи. В Н. нямал роднини, името му не било нигерийско, което било пречка за жалбоподателя, тъй като се правели спънки от официалните органи на властта. Заявил е, че в Н. само като видят лицето на човека можели да кажат от кое племе е и чернокожите чужденци имали проблеми. Когато пристигнал в Р. заварил битки между отделни племена и тъй като нямал близки и роднини там решил да напусне. Потвърждава посочения от него в предишните интервюта маршрут на пътуване до Б..

По делото е представена преписката, в която се съдържа Справка вх.№ 01-362/17.01.2013 г. относно ситуацията в Н.. В справката е отразено, че в тази страна има корупция, бедност и безработица. Въръжената ислямска групировка „Б. Х.“ е обвинена във физическо насилие, тайни задържания, изнудване, изгаряне на къщи, кражба на пари по време на нападения и извънсъдебни убийства на заподозрените. Полицейските служители често прибегват до изтезания за изтръгване на самопризнания, като не са редки случаите на употреба на прекомерна сила от полицейските органи. Конституцията и законодателството гарантират свободата на словото и на събранията, правото на свободни и честни избори, правото на задължително, всеобщо и безплатно образование, забрана на дискриминацията, но тези права често биват нарушавани или ограничавани. Съдебната система е окачествена като неефективна. В северните щати, населени с мюсюлмани, действат шериатски съдилища, на които от 2000г. е разрешено да разглеждат наказателни дела и да издават присъди, базирани на наказателния кодекс на Ш., който предвижда наказания като бой с пръчки, ампутация и смърт чрез пребиване с камъни.

В становището от 15.01.2013 г. експертът при РПЦ-С. предлага на жалбоподателя да бъде отказан статут на бежанец или хуманитарен статут.

С обжалваното решение председателят на Д. приема, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на исканата закрила, тъй като обстановката в Н. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г.. Решаващият орган приема, че: Заявените от молителя условия на живот в Н. не са основание за предоставяне на закрила; Жалбоподателят заявява, че е политически неангажиран и спрямо него не са били предприети никакви неправомерни действия, не е бил арестуван или осъждан; Не може да се направи извод за осъществено спрямо жалбоподателя преследване по причини на раса, националност, религия, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ. Срещу жалбоподателя не са предприемани никакви конкретни мерки, които да са предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут, т.е. липсват предпоставките на чл.9, ал.1 ЗУБ.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 29.03.2013 г. с участието на преводач. Жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е депозирана в администрацията на ответника на 09.04.2013 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалноправния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на Закона за убежището и бежанците.

Жалбоподателят твърди, че е гражданин на Р., като не притежава никакъв документ за самоличност, но с оглед на факта, че целият му съзнателен живот е преминал в Н., където е и постоянния му адрес, и на основание чл.75, ал.2, вр.§1, т.7 ЗУБ правилно административният орган е приел, че следва да бъдат преценявани всички относими факти и обстоятелства, свързани с личното му положение в третата държава, в която е пребивавал – Н..

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалните предпоставки на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец на търсещия закрила чужденец. Статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Съгласно чл.8, ал.4 и 5 ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, В рамките на проведените три интервюта на търсещия закрила чужденец е предоставена възможност да посочи и обоснове причините, поради които е напуснал страната, в която живее, и нежеланието му да се върне в нея.

Жалбоподателят е категоричен, че не е бил преследван, не е бил арестуван и не е бил обектна репресии, като репресията да се основава на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Не е напуснал страната принудително, а заминаването му цели единствено осигуряването на по-добър живот поради настъпилите влошени икономически отношения в Н.. Съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на Върховния комисариат за бежанците към О. „мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна и приключение ли по семейни или други причини от личен характер. Ако това върши по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, не бежанец”. Изложените от жалбоподателя причини за доброволното му напускане сочат, че това е по икономически съображения, поради което той се явява икономически мигрант, а не бежанец.

От приложената справка за общественно-политическото положение в Н. се установява, че въпреки социално-икономическите проблеми и етническо напрежение и вражда, в страната има установен конституционен ред с гарантирани демократични институции, права и свободи на личността, както и свободно придвижване вътре в страната, макар понякога ограничавано от полицейски час в определени области.

Правилен е и изводът на решаващия орган за липсата на материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 ЗУБ. Този статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне страната, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Жалбоподателят не само не доказва, но и не твърди спрямо него да е налице реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл.9 от закона. По отношение на първите две хипотези /т. 1 и т. 2 на ал. 1/ в бежанската история не се съдържат твърдения за опасност от смъртно наказание или екзекуция или изтезание или друго наказание. Основно изискване на закона е опасността да е реална. В случая не може да се обоснове наличие на реална заплаха. Тежки и лични заплахи срещу живота и личността на жалбоподателя като гражданско лице не са установени. От приложената по делото справка се установява, че цялостната оценка на ситуацията в Н. въз основа на общоприетите критерии не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, което да обоснове предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Неоснователни са доводите, че административният орган не е изследвал фактите, свързани с реалната настояща ситуация в Р.. жалбоподателят няма спомен от тази страна, тъй като е напуснал, когато е бил съвсем малък. Целият му съзнателен живот е преминал в Н., поради което правилно административният орган е приел, че са налице предпоставките на чл.75, ал.2, във вр. § 1, т.7 и т.9 ЗУБ и следва да бъдат разглеждани релевантните факти и обстоятелства, свързани с тази страна, а не с Р..

По тези съображения съдът приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд

София-град,Първо отделение,20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 343/12.03.2013 г., на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: